

Probud' v sobě spisovatele

Cesta

7.5. 2024

vybraní žáci FZŠ HÁLKOVA

OBSAH

Cesta světla

Cesta na Měsíc

Liška cestuje na pól

Cesta za nesmrtelností

Akční dovolená aneb srdce dobrodruha neumírá

Cesta přání

Cesta do pohádky

Cesta světla

Mariana C. (2. B)

Před několika lety domů přijela paní s čerstvě narozeným miminkem. Neznala žádné jméno, které by dítě ti mohla dát. Byla to holčička. Rostla jako z vody.

Když jí bylo 9 let, pořád neměla žádné jméno. Přišla ze školy a zeptala se mámy: „Co bude na svačinu?“ „Chleba s máslem!“ řekla máma. Holčička se najedla a šla se projít. Když šla vedlejší ulicí, spatřila něco kouzelného! Byl to velký pták s blýskavým peřím, který na ni promluvil: „Prosím pomoz mi!“ Holčička zaváhala, pak řekla: „Ráda, ale s čím?“ „To ti ukážu!“ řekl Světelnák, vzal ji na záda a letěli.

Po chvíli přistáli v krásném lese! Pták Světelnák jí řekl: „Na světě je někdo, kdo nemá jméno.“ „Ale to jsem já!“ řekla holčička. „To je úžasné!“ Vydechl pták Světelnák. „Jen ty můžeš to jméno poznat,“ vysvětlil pták Světelnák. „Už ho vidím!“ zajásala holčička. Vypadalo to jako malý zajíček. Holčička ho vzala do rukou, a v tom jí blesklo hlavou: Světlana! Holčička se otočila na Světelnáka. „Vím, jak se jmenuju!“ vykřikla. „Jak?“ zeptal se Světelnák. „Světlana,“ řekla Světlana. „To se musí oslavit!“ oznámil Světelnák.

Rozběhli se po lese a slavili. Viděli stádo jednorožců. Světlana se najednou ocitla na ulici. Doma mámě všechno řekla. Od té doby všichni říkali Světlana.

Cesta na Měsíc

Matyáš L. (2. C)

Jupí! Jmenuji se Adam a mamka s taťkou koupili cestu na Měsíc. Musíme začít balit. Máme jen týden na vzlet. Už je pátek. Za dva dny vzlétáme, jenže ten den sem má zrovna přijet elektrikář. No to je jedno.

A je to tady, ale mamka potřebuje všechno, takže do kufru dala další menší kufr. Všichni máme jen jeden a mamka pět. Máme zpoždění a teprve nastupujeme do rakety.

3-2-1 start!

Už tak hodinu letíme a máme hlad, otevřeli jsme krabičku a jídlo se začalo vznášet. Takhle začala hra „Chyť si svůj řízek“. Já měl velké štěstí, chytil jsem dva. Letíme a cestou jsme potkali dva invalidní vozíky a jeden rozbitý Satelit. Při hře jsme udělali trošku svinčák a už chápu proč má mamka tolik kufrů. Začali jsme vysávat a nějakí mimozemšťané se začali plácet do čela. Když jsme dovysávali, zjistil jsem, že Měsíc je na dohled.

Konečně jsme přistáli. Vyšli jsme z rakety. Jen ségra měla problém. Nevěděla totiž, co je na měsíci in. Nevím, proč se trápila, protože přes skafandr jí to stejně nebylo vidět. Zaskákali jsme si, ségra udělala pár selfíček a všechno bylo v pohodě. Najednou se mamka rozhodla, že bude vysávat, jenže na Měsíci byl stav bez tíže, takže jí vysavač odlétl.

Posbírali jsme pár měsíčních kamenů a odletěli jsme. A na to, že jsme spadli to rybníka bylo přistání bezpečné.

Liška cestuje na pól

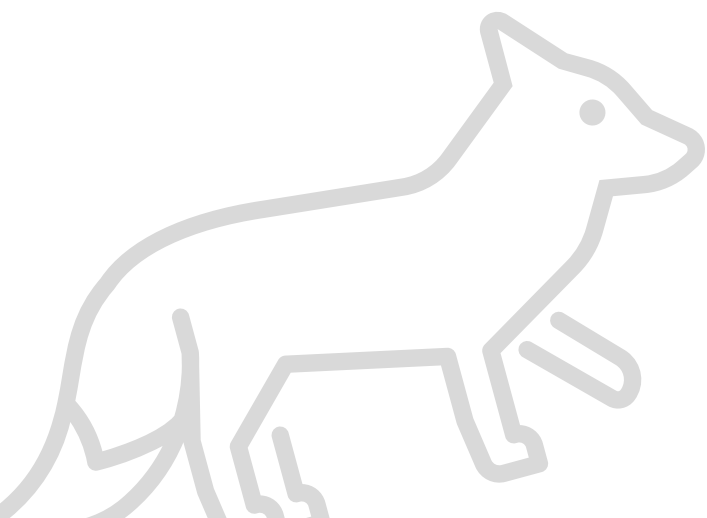

Michaela S. (3. B)

Jednoho dne z počátku jara se narodilo bílé lišče a nebylo to obyčejné lišče. O pár měsíců později se v našem lese objevil lovec, ale ten chytil neobyčejná zvířata. „Áááá!“ vyjekla lištička, když jí lovec chytil a povídá: „Uklidni se maličká, jedeme domů.“

Cesta byla dlouhá několik měsíců. A pak se auto zastavilo. Lovec vzal lištičku a položil ji. Auto poté odjelo. Lištička zůstala sama. Najednou uslyšela zvuky a uviděla lidi. Jeden z nich ji opatrně zvedl a vzal ji do svého iglú a předal synovi. Na a starej se o ni dobře. Kluk ji popadl „Ty se budeš mi jmenovat Snížek.“

Učil ho a hráli si spolu, pomáhali tátovi lovit králíky, ryby a někdy i tuleně, prostě menší zvířata, co na pólu najdeme. Měli se moc dobře. Až jednoho dne musel Snížek zůstat v iglú s klukem sám. Šli lovit a hráli si a už v iglú zůstali sami do konce!

Cesta za nesmrtelností

Antonín J. (2. C)

Petr, šestnáctiletý kouzelník, dostal neznámý dopis. Píše se v něm: *Pokud budeš nesmrtelný, tak vlastníš nekonečnou moc. Ta je v srdci ruin staré pevnosti. Hledej ji.* Když to dočetl, tak se rozhodl, že ji bude mít. Ozbrojl se kápím, magickou berlou a ještě dýkou. Vyrazil ven a zahlédl autobus. Bez rozmýšlení nastoupil a řidič řekne: „Pokud chceš do temného lesa, tak to máš zdarma.“ „Tak já pojedu do toho lesa,“ odpověděl mladý kouzelník, protože věděl, že ruiny jsou uprostřed lesa.

Když vystoupil, tak uviděl šedé cihly. Popošel dál a uslyšel kostlivčí stráž, takže radši použil neviditelnost. Proklouzl mezi ně a šel dál. V tu chvíli se ze stropu zhoupla sekera a málem kouzelníka rozpůlila.

Když došel do srdce ruin, tak zahlédl kostlivčího válečníka. Kouzlem už nefungovala neviditelnost. Proč? Zvedl se mu žaludek, viděl, jak si ho kostra prohlíží. Pak začal boj o holý život! A v tu chvíli ho málem probodl. Ale kouzelník stihl uhnout. Teď byla pravá chvíle! Utnul válečnickovi hlavu a otevřel truhlu, kterou válečník střežil. V truhle bylo světlo, které mu vlétlo do těla, a pak se spokojeně teleportoval domů.

Akční dovolená aneb srdce dobrodruha neumírá

Jan K. (5. A)

S celou rodinou se chystáme do hor a všichni se určitě těšíme. A jednoho dne to konečně přišlo. Za ptačího zpěvu jsme se vydali prosluněným městem k vlakovému nádraží. Po menší snídani v pekárně jsme šli... no, spíš doběhli, na nástupiště. Vlakem jsme pak jeli do pěkné přírody, hurá! Po cestě plné tátových a strejdových vtipných historek, jsme vystoupili na malém, ale krásně zdobeném nádraží za svitu horského slunce. Nadechli jsme se čerstvého vzduchu a pochopili, že tady se nám bude líbit. Pár dřevěných chaloupek na nás koukalo ze svahu. Vzali jsme si batohy a utábořili jsme se na první krásné loučce u jezera, s výhledem na majestátní skalní kopec. Tam jsme zůstali do večera a opékaly buřty.

Až padla tma, šlo se spát. Já a brácha jsme popadli baterku a šli zkoumat les. Ale bylo to takové zvláštní. Koruny stromů ve větru tajemně šuměly, sovy houkaly a vlci vyli. Nikde ani živáčka. Trochu nám běhal mráz po zádech. Ani nevíme, kde jsme. Starosti jsme si chtěli zmírnit pohledem na hvězdnou oblohu. Však je známo, že v přírodě je prý nejlépe vidět. A toto je přece skvělá příležitost! Zvedli jsme hlavu, ale poněkud nás znejistilo mračno nad horami, které se blížilo a hlasitě zahřmělo. Teď už jsme se opravdu báli. Brácha shrnul situaci: „Tak jo, jsme sami v temném lese v horách, je noc a asi pěkně zmoknu. No, mohlo být hůř...“ Brácha byl vždycky optimista, ale tohle asi fakt zakřikl. Mrak totiž mohutně zaburácel a bleskem sestřelil strom jen kousek od nás. Ten náhle začal hořet. „No výborně, teď ještě hoří!“ podotkl jsem. Musím přiznat, že to co se má v těchto situacích dělat si ze školy nepamatuju úplně do puntíku, ale poradil jsem, abychom se vydali na nejbližší místo bez stromů a přikrčili se.

Máme hrozně vysoký tep a zrychleně dýcháme. „To snad ne!“ Najednou cítím vlhko a světla. Otevírám oči a ležím na louce na zmoklé trávě. Brácha už je vzhůru a rozdělává táborák. „Tak ti povídám,“ řekl, „ten požár už vyhasl a bouřka je taky pryč. Asi dobrý, odtamtud se kouří,“ ukázal k lesu. „Netuším, kde jsme, ale třeba nás najdou.“ Říkal jsem, že je to optimista.

Nic jsem neříkal a posadil se. Ale čekání už mě nebavilo. Zvedl jsem se. Brácha chtěl sice ještě něco říct, ale šel taky. Když nás nenajdou, najdeme my je! Prohlásil jsem hrdě a vedl nás lesem. Ve dne bylo vše lépe vidět a spoušť po tom požáru, o kterém víme asi jen my, byla zřetelná. Ale šli jsme dál.

Křoví najednou zhoustlo a proklestili jsme se skrze něj s pár šrámy. A pak jsme uviděli něco, co jsme fakt nečekali... Za tím houštím stála nějaká chátrající chaloupka. „V té nikdo nebydlel už léta,“ prohlásil brácha a já přikývl. „Možná tak pár zvířat dodal jsem.“ Vešli jsme dovnitř a před rozbitým oknem na stole ležel vzkaz: Šel jsem za dobrodružstvím... Poznali jsme dům cestovatele, který už se nevrátil. Na zarostlé zahradě stála budka a v ní jsme našli horkovzdušný balon. To je náhoda. Zavolali jsme sborově a s úsměvem a nadějí, že s tímhle najdeme příbuzné cobydup. Popadly jsme ho, vynesly na kopec, a když jsme ho nějak dostali do vzduchu, obdivovali jsme všechno možné. Okolí halil západ slunce. A konečně jsme náš tábor našli. Rodina nás radostně přivítala a pokárala. I my máme poučení. Už jsme to neudělali. Ale dobrodruha zůstaneme navždy!

Cesta přání

Ivana Š. (4. B)

Na kraji lesa je malý domeček, kde bydlí chlapeček Filípek s tatínkem. Filípková maminka zemřela hned jak se narodil. Protože jsou chudí, tatínek chodí do práce každý den a Filípkovi se moc nevěnuje. Proto se Filípek musí o sebe postarat sám. Vždy ráno brzy vstane a jde si natrhat borůvky a maliny do lesa.

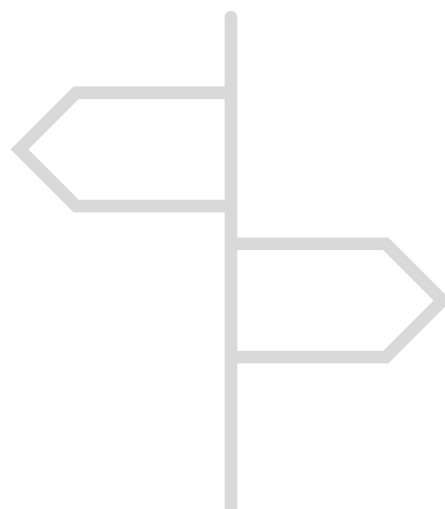
Jednoho dne se Filípek vzbudil a šel na procházku do lesa. Jakmile vyšel uviděl před sebou cestu, která vedla hluboko do lesa. Moc dobře věděl, že mu tatínek zakázal jít příliš daleko od domu, a navíc ji tady ještě nikdy neviděl. Zvědavost ho přemohla, a tak se rozhodl, že se tam půjde podívat. „Půjdu se tam jenom mrknout,“ řekl si. Už šel asi deset minut a vzdaloval se čím dál víc rychleji od domova. Konečně došel na nějaké rozcestí. Nevěděl kudy. Nějaký hlas mu napovídal: pravá cesta je ta, kde je vítězství, sláva, bohatství, diamanty, peníze, rubíny. Levá cesta ti vyplní tvoje nejtajnější přání. Jakou cestu si vybereš? Filip se nerozmýšlel moc dlouho a šel do té levé. Teď byl na nějakém plácku, kde stála žena. Usmívala se na něj a on na ni. Připadal si šťastný, nikdy snad nebyl šťastnější.

Ale v tu chvíli se probudil doma. Bez rozmýšlení vstal a běžel zpátky do lesa. „On to byl vážně jenom sen? Kdo byla ta žena? Proč byl tak šťastný?“ V hlavě se mu hodilo snad tisíc myšlenek. Na žádnou si neuměl odpovědět. „On to nebyl sen. Pořád je tu ta cesta!“ Šel opět tou cestou. Konečně tu zase byl. Stála před ním ta žena. Už zase se cítil skvěle. Nechtěl od ní odvrátit oči. Byla tak krásná a někoho připomínala, ale koho?

Najednou mu to došlo. Byla to jeho matka! „Jsi skutečná?“ zeptal se. „Můžeš tomu věřit, nemusíš,“ řekla mu. Usmála se na něj. Potom mu podávala jakýsi náhrdelník. „Je po babičce,“ řekla. „Prodej ho panu králi. Řekni mu, že chceš za to jen obyčejnou kočku. Vrať se s ní domů a každý den se ti splní jedno přání. A hlavně neříkej tatínkovi, kde jsi byl, stejně by ti nevěřil.“

A tak se Filípek rozloučil s maminkou a utíkal po cestě do města. Tam náhrdelník ukázal králi. Král mu nabízel samé drahé věci, ale Filip věděl, co chce, a tak řekl králi: „Chtěl bych jenom prostou kočku, která se vám válí v Seníku na seně.“ Král sice kroutil hlavou, ale nakonec mu ji dal.

Filip utíkal s kočkou domů. A jak mamka řekla, tak se stalo. Tatínek se ptal: „Kde jsi tu kočku vzal?“ Ale Filip mlčky odešel do svého pokoje, kde kočku posadil. A další den měli na snídani chleba s máslem, což si nikdy nemohli dovolit. A tatínek se Filipovi více věnoval. Že by ta kočka byla opravdu kouzelná?

Cesta do pohádky

Marie P. (5. B)

Vždy mě děsila pohádka O Karkulce. Děsilo mě to, že vlk sežral Karkulku a babičku. Když mi babička chtěla přečíst pohádku na dobrou noc, vždy mi musela přečíst jinou pohádku než O Karkulce. Babička se mě několikrát ptala, proč nechci, aby ji četla a já jen odpověděla: „Já mám raději O Zlatovlásce,“ nebo „Proč O Karkulce? Dlouho jsme nečetli O hloupém Honzovi.“ Nikdo totiž o mém strachu z pohádky O Karkulce nevěděl.

Jednou jsem ke svým narozeninám dostala knížku se jménem O Karkulce, hned jsem se zděsila. Opatrně jsem prolistovala knihu a opravdu, byla O červené Karkulce. Hned jsem knihu schovala úplně dozadu do police s knihami. Ten den, když jsem šla spát, nemohla jsem usnout, měla jsem totiž noční můry o tom, že jsem se ocitla sama v lese a pak mě sežral vlk. Od té doby uběhly zhruba dva roky a já na knihu úplně zapoměla.

Všechno se ale změnilo, když ke mně do pokoje přišla maminka a řekla: „Musím ti něco říct,“ odmlčela se, a potom pokračovala: „Budeme se stěhovat. Ale nemusíš se ničeho bát, do školy budeš chodit stejně.“ Já jsem se ale i tak trošku zděsila, a pak řekla „A mami, kdy se budeme stěhovat?“ Maminka mi odpověděla „Za dva týdny, je to sice za delší dobu, ale i tak si sbal své knihy a hračky. Donesla jsem ti krabice a lepicí pásku máš na stole.“ Potom odešla. Hned jak odešla začala jsem si balit. Za dvě hodiny jsem si sbalila hračky. A za hodinu jsem byla hotová s knihami.

Už jsem chtěla zalepit poslední krabice s knihami, ale zastavila jsem se, když jsem vzadu v polici uviděla zaprášenou knihu. Byla tak zaprášená, že nešel přečíst její název. Dala jsem je do krabice a šla na večeři. O večeři mě ale popadla zvědavost. A proto jsem do ruky vzala poslední rohlík se salámem a šla si přečíst knihu.

Hned na první straně bylo napsáno O Karkulce. Řekla jsem si, že se přece už nebudu bát pohádky, a tak jsem začala číst. Dočetla jsem do momentu, kdy by chtěl vlk sežrat Karkulku, když vtom mě kniha vycucla. Objevila jsem se mezi Karkulkou a vlkem. Najednou jsem se už vlka nebála. Dala jsem mu svůj rohlík a pohladila ho. Uvědomila jsem si totiž, že se cítí sám. Řekla jsem Karkulce, ať si ho vezme domů a pečuje o něj. Karkulka to slíbila, pak mě kniha vycucla. A já opět byla ve svém pokoji.

Konec

